

PIKA SE VSELI V VILO ČIRA-ČARA

1. odlomek

Na robu majhnega mesta leži star zapuščen vrt. Sredi vrta stoji stara hiša in v njej stanuje Pika Nogavička. Devet let je stara in v hiši stanuje čisto sama. Nima matere in ne očeta, kar je pravzaprav imenitno, kajti nikogar ni, ki bi jo silil piti ribje olje, ko pa raje liže bonbone.

Nekoč je imela Pika očeta, ki ga je zelo zelo ljubila, in imela je seveda tudi mamo. To pa je bilo že zdavnaj, da se Pika ne spominja več. Mama je umrla, ko je bila Pika še majhna majhna stvar, ki je ležala v zibki in se tako strašansko drla, da je nihče ni mogel poslušati. Pika verjame, da je njena mama sedaj nekje zgoraj in gleda na svojo deklico skozi špranjo v oblakih. Pika večkrat pogleda navzgor, ji pomežikne in pravi:

»Nič se ne boj! Bom že sama opravila!«

Očeta Pika ni pozabila. Bil je kapitan. Jadral je po velikih morjih in z njim je na njegovi ladji jadrala Pika, dokler ga ni nekoč med viharjem vrglo s palube in je izginil. Pika pa je trdno prepričana, da se bo nekega dne vrnil. Sploh ne verjame, da bi bil oče utonil. Prepričana je, da so ga vrgli valovi na otok, kjer je mnogo zamorcev in je postal zamorski kralj. Tam se zdaj njen oče vsak dan sprehaja z zlato krono na glavi.

»Moj oče je zamorski kralj! Mislim, da je presneto malo otrok, ki bi imeli tako imenitnega očeta!« rada zelo ponosno pravi Pika.

Pika je res zelo nenavaden otrok. Nadvse nenavadna je njena moč. Tako strašansko je močna, da na vsem svetu ni policaja, ki bi bil tako močan, kakor je Pika. Če bi hotela, bi lahko dvignila od tal celega konja. Prav to pa je hotela. Pika ima svojega konja, ki si ga je kupila z enim svojih zlatnikov tistega dne, ko je prišla v vilo Čira-Čara. Že od nekdaj bi bila rada imela svojega lastnega konja. In sedaj stanuje konj pri njej na verandi. Kadar hoče Pika popoldne na verandi malicati, ga seveda nažene na vrt.

(Odlomek)

- Kje stanuje Pika Nogavička?
- Katero žival si je kupila za zlatnik?
- Ali bi stanoval/-a tako kot Pika?

PIKA GRE NA ČAJANKO

2. odlomek

Tomaževa in Aničina mati je povabila tri gospe na čajanko. Ker pa je vsega napekla na pretek, je menila, da bi Tomaž in Anica lahko povabila tudi Piko. Prepričana je bila, da ji bosta tako njena otroka manj v napoto.

Popoldne okoli treh stopa po stopnicah v vilo Žirovnikove družine zelo odlična gospodična. To je Pika Nogavička.

Zaradi slovesne prilike ima rdeče lase razpuščene in padajo na njena ramena kakor levja griva. Ustnice si je namazala živo rdeče in obrvi si je počrnila s sajami, da je videti kar nevarna. Tudi nohte si je pobarvala z rdečim svinčnikom in na čevlje si je pritrdila velike zelene pentlje.

Ko pozvoni pri vratih, zadovoljno mrmra sama s seboj: »Mislim, da bom najimenitnejša v vsej družbi.«

V sobi pri Žirovnikovih sede tri odlične gospe, Tomaž, Anica in njuna mati.

Na mizi so razložene imenitne reči in v odprtem kaminu gori ogenj. Gospe se mirno in tiho pomenkujejo med seboj, Tomaž in Anica pa sedita na zofi in listata po albumu. Vse je spokojno. Nenadoma je mir porušen.

»Pozor,« zadoni iz veže predirljiv klic in v naslednjem trenutku stoji na pragu Pika Nogavička. Tako glasno in nepričakovano je zavpila, da so gospe poskočile s sedežev.

»Regiment, naprej, marš!« se razleže drugi klic in Pika prikoraka v taktu h gospe Žirovnikovi.

Z obema rokama prime njeno roko in jo prisrčno strese.

»Zelo sem namreč boječa,« pravi, »in če si ne bi sama ukazala, bi obtičala med vrati in bi se ne upala vstopiti.«

Potlej steče k drugim gospem in jih poljubi na lice.

»Očarljivo, očarljivo, častna beseda,« pravi, kajti tako je slišala govoriti nekega gospoda neki gospe. Potlej se usede.

Gospa Žirovnikova je mislila, da se bodo otroci igrali v Tomaževi in Aničini sobi. Toda Pika mirno sedi, se tolče po kolenih, pogleda na mizo in reče:

»Zares je dobra. Kdaj se je bomo lotili?«

Ta hip pride služkinja Ema z ročko kave.

Gospa Žirovnikova pravi:

»Izvolite, prosim!«

»Jaz sem prva!« zavpije Pika in skoči z dvema korakoma k mizi. Na svoj krožnik nagrmedi toliko kosov pogače, kolikor le

more nagrabiti. V skodelico čaja nameče pet koščkov sladkorja, izprazni vanjo pol vrča smetane, nakar se umakne s plenom na svoj stol, še preden so se gospe lahko usedle za mizo.

Pika iztegne noge in postavi krožnik s pogačo na konce prstov na nogah. Kot bi trenil, pogoltne vse s svojega krožnika.

Nato vstane, udari ob krožnik kot ob tamburico in gre k mizi, da bi pogledala, če je ostalo še kaj pogače.

Gospe jo zaničljivo opazujejo in karajoče gledajo, česar pa Pika ne opazi. Ko hodi okoli mize, prijazno kramlja in vzame zdaj tu, zdaj tam še kos pogače.

»Res ste bili zelo ljubeznivi, da ste me povabili,« pravi. »Še nikoli poprej nisem bila na čajanki.«

(Odlomek)

- Kam je bila povabljena Pika?
- Kako se je obnašala?
- Kako so jo gledale gospe?
- Kakšno se tebi zdi njeno obnašanje?

PIKA NOGA VIČKA NOČE POSTATI VELIKA

3. odlomek

Pogasili so vse svečke na novoletni smreki. V kuhinji se je povsem stemnilo, razen v peči, kjer je skozi vratca žarel ogenj. Tiho so posedli v krogu na tla. Prijeli so drug drugega za roke. Pika je dala Tomažu in Anici vsakemu po eno kroglico. Od vznemirjenosti jim je tekel pot po hrbtih. Pomislite, ta čudežna kroglica jim bo ležala čez nekaj hipov v želodcih in potem jim nikoli, nikoli ne bo treba zrasti. To je bilo čudovito!

»Sedaj,« je zašepetala Pika.

Pogoltnili so vsak svojo kroglico.

»Ljuba kroglica pregelk,
nikdar nočem biti velk!«

so rekli vsi trije hkrati.

Sedaj se je zgodilo. Pika je prižgala luč pod stropom.

»Krasno,« je rekla. »Sedaj ne bomo postali veliki in ne bomo dobili kurjih očes in vseh drugih neumnosti. Vsekakor, kroglice so tako dolgo ležale v omari, da nisem prepričana, da jim moč že ni pošla. Vendar upajmo najboljše.«

Anica se je nečesa spomnila.

»Oh, Pika,« je rekla, »saj si vendar hotela postati morski razbojnik, ko boš velika!«

»Oh, to bom lahko kljub temu,« je rekla Pika. »Lahko bom majhen, majhen, hud morski razbojnik, ki bo širil krog sebe strah in grozo.«

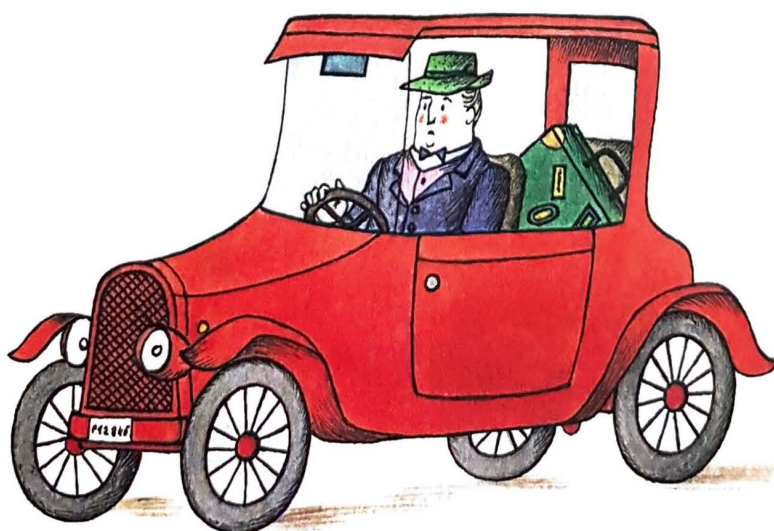
Nekaj časa je preudarjala.

»Pomislita samo,« je rekla, »pomislita samo, če bo čez mnogo mnogo let prišla tod mimo kakšna teta in nas bo videla tekati po vrtu in se igrati. Potem bo vprašala nemara tebe Tomaž: 'Koliko si star, moj mali prijatelj?' in potem boš dejal: 'Triinpetdeset let, če se prav spominjam.'«

Tomaž se je zadovoljno zasmel.

»Tedaj se ji bo gotovo zdelo, da sem strašno majhen,« je dejal.

»Da, seveda,« je menila Pika. »Toda potem boš lahko rekel, da si bil večji, ko si bil majhen.«

Sedaj sta se Tomaž in Anica spomnila, da jima je rekla mati, naj ne ostaneta predolgo.

»Sedaj morava iti domov,« je dejal Tomaž.

»Toda jutri bova spet prišla,« je rekla Anica.

»Imenitno!« je rekla Pika. »Ob osmih bomo pričeli s sneženo hišo.«

Spremila ju je do vrtnih vrat in njene rdeče kite so plesale okrog nje, ko je urno tekla nazaj v vilo Čira-Čara.

»Samo pomisli,« je dejal Tomaž čez nekaj časa, ko si je pravkar snažil zobe, »samo pomisli, če ne bi vedel, da so bile pregelk kroglice, bi lahko prisegel, da je bil navaden grah.«

Anica je stala v rožasti pižami ob oknu in gledala k vili Čira-Čara.

»Poglej, Piko vidim!« je veselo zaklicala.

Tomaž je stekel k oknu. Da, resnično! Sedaj, ko so bila drevesa gola, si videl naravnost v Pikino kuhinjo.

Pika je sedela za mizo, glavo je naslonila na roke. Zasanjano je strmela na plapolajočo lučko, ki je stala pred njo.

»Ona – ona je na neki način tako sama,« je rekla Anica in glas se ji je malo tresel. »O, Tomaž, da bi bilo že skoraj jutri in bi mogla iti takoj k nji!«

Tiho sta stala in gledala v zimski večer. Zvezde so sijale nad vilo Čira-Čara. Tam je bila Pika.
Zmeraj bo tam. Bilo je čudovito na to misliti.
Prešla bodo leta, toda Pika, Tomaž in Anica ne bodo postali veliki. Seveda, če pregelk kroglicam ni že prešla moč.
Nove spomladi bodo prišle in nova poletja, jeseni in zime, toda nikoli se ne bodo nehali igrati.

(Odlomek)

- Kaj so pojedli Anica, Tomaž in Pika?
- Zakaj Pika ni želela odrasti?
- Kaj sta si mislila Tomaž in Anica, ko sta gledala v zimski večer?